

ledes, at en stor Del af vore Prioritetsobligationer allerede ere i Udlandets Hænder, derfor mener jeg heller ikke, at der kan være nogen Betænkelse ved at søge at organisere dette Forhold, saa at det kan fremtræde under fastere og bedre Former, end hidtil sket er. Og det tror jeg, man kan være i Stand til paa en ret heldig Maade gennem det foreliggende Forslag. Af Oplysningerne til Lovforslaget fremgaar det jo, at man for Norges Vedkommende har været i Stand til at opnaa 4—5 pCt. mere for de Stats-Hypotekbankobligationer, der omsættes i Udlandet, end vore Kreditforeninger for deres. Naar man samler disse Udbud af Penge og Obligationer i Partier og udbyder dem under Statens Garanti, er der altsaa Udsigt til, at man derigennem kan opnaa højere Priser. Det er vel ikke absolut ensbetydende med, at Kreditforeningsobligationer her i Landet fremtidig ville kunne opnaa en Stigning af 4—5 pCt. Det er jo saaledes, at Banken paaregner et Overskud, som kun kan fremkomme derved, at Banken faar en Fortjeneste paa Omsætningen af de Obligationer, den opkøber. Det er Hensigten, at Banken udsteder Hypotekobligationer for en bestemt Sum, omsætter dem i Udlandet og derefter opkøber Kreditforeningsobligationer for Pengene. Hvad første Afdeling angaar, ville disse Obligationer altsaa blive opkøbte paa det aabne Marked og vel til Dagens Kurs, gaar jeg ud fra. Men det større Opkøb, den større Efterspørgsel efter disse Obligationer vil naturligvis medføre en Stigning i Prisen og saaledes komme Kreditforeningsobligationerne eller Kreditforeningernes Laantagere til gode.

Naar man ved Siden af det: at søge at skaffe bedre Afsætningsforhold og derigennem altsaa en højere Kurs paa vore Kreditforeningsobligationer, ogsaa vil have denne Bank til at paatage sig den Opgave, som Tiendeaflysningen medfører, kan det maaske være meget godt. Det er dog i hvert Tilfælde rigtigt, at dersom et saa stort Udbud som et Beløb af 150 Millioner i Tiendebankobligationer fremkommer paa en Gang, uden at man sørger for, at der ogsaa bliver Efterspørgsel efter dem, vil det bevirke, at der vil komme en betydelig Uorden i vort Penge-marked. Vi vilde sikkert derved faa en ret følelig Krise, som vi ikke vare tjente med.

At Banken ved Siden deraf faar som sin tredje Opgave at skaffe Statslaan eller Dækning for de Laan, som Staten

for Eksempel yder til Husmandslodder og andre Formaal, hvor Staten staar som Laangiver, anser jeg for at være heldigt, langt heldigere end det, man havde paa-tænkt: at lade Staten søge Dækning for en Del af disse Laan gennem Husmandskreditforeningerne, hvad jeg altid har anset for at ville blive en dyr og uhensigtsmæssig Fremgangsmaade. Hvorvidt det Beløb, Banken vil komme til at raade over, altsaa det ottedobbelte af det Beløb, som Staten skal tilskyde — 15 Millioner — bliver stort nok, anser jeg for tvivlsomt. Men der vil jo ikke være noget til Hinder for, at man, selv om Loven vedtages i den nu foreliggende Form, naar der viser sig at være Brug for en større Kapital, yder et nyt Tilskud til Grundfonden, saaledes at Banken kan blive i Stand til at udvide sin Virksomhed, hvis det er nødvendigt.

Hvad jeg særlig er veltilfreds med, er, at Banken for saa vidt bliver en ren Statsinstitution, der skal administreres af 3 af Kongen udnævnte Direktører under Finansministerens Kontrol. Jeg mener, at det er den rette Maade at gaa frem paa: at det bliver Staten som saadan, der kommer til at overtage de Opgaver, som hidtil nærmest have været en Spekulation for Pengemænd og for Pengeinstitutterne. Det fejler ikke, at man overfor Kreditforeningsobligationerne har stillet sig paa samme Maade som overfor andre Værdipapirer: at man søger at fremkalde Stigning af Kursen, naar der skal sælges, og saa ophører med Købet, saaledes at Kursen igen kan gaa ned, saa at man kan købe med Fordel. Det vil blive Statens Opgave i Fremtiden at regulere det saaledes, at en saadan Operation fra Finansmændenes Side ikke kan føres med samme Held som hidtil. At Bankens Overskud skal anvendes til Reservefond, anser jeg for at være det naturligste, idet man jo kan forudsætte, at der kan komme forskellige finansielle Kriser, der vilde kunne medføre øjeblikkelige Tab, som saa kunne dækkes af Reservefonden. At Reservefonden ogsaa med Finansministerens Samtykke kan anvendes til Forøgelse af Grundfonden, er der vel ikke noget at sige til. Der aabnes derved Vej til, at man, hvis der bliver en større Reservefond, da paa denne Maade kan forhøje Grundfonden.

At Halvdelen af Overskuddet, naar det udgør over 5 pCt., skal tilfalde Statskassen, har jeg ikke noget imod. Derimod forstaar jeg ikke rigtigt, af hvad Grund man ønsker,